

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci žalobce: **LH interier, spol. s.r.o.**, IČ 60721383, se sídlem Karlov 6, 796 01 Prostějov, **zast.** JUDr. Martinou Hrbatovou, advokátkou se sídlem Karlov 6, 796 01 Prostějov, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o zadostiučinění ve výši 107 400,- Kč,

t a k t o :

- I. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 5 500,- Kč, a to do 15-ti dnů od právní moci rozsudku.**
- II. **Žaloba se zamítá co do částky 101 900,- Kč.**
- III. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9600,-Kč k rukám právní zástupkyně žalobce a to do 15ti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u soudu 30.12.2010 domáhal na žalované úhrady částky 107 400,- Kč (7x15 000,- Kč, 2x1 200,- Kč za 7 let a dva měsíce průtahů) jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou z titulu nepřiměřené délky soudního řízení vedeného před Okresním soudem v Prostějově pod sp.zn. [REDACTED] když žalobce se k tomuto řízení připojil jako poškozený, neboť mu odsouzený M [REDACTED] S [REDACTED] způsobil škodu odcizením hotovosti, mobilního telefonu a fotoaparátu celkem ve výši 18 681,40 Kč.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 23.2.2011 uvedla, že u ní žalobce dne 19.7.2010 uplatnil z výše uvedeného důvodu nárok na poskytnutí zadostiučinění, avšak pouze ve výši 100 000,- Kč. Řízení před Okresním soudem v Prostějově hodnotí žalovaná jako právně i skutkově složité s tím, že ve věci bylo rozhodováno 2x soudem prvního stupně a 1x soudem odvolacím, pro žalobce byl význam řízení zanedbatelný, a to vzhledem k částce škody a jeho povaze právnícké osoby. Vzhledem k uvedenému žalovaná konstatovala, že délka trvání

řízení byla nepřiměřená a konstatování porušení práva se jeví jako dostačující, navrhla tedy žalobu zamítnout.

Soud ve věci rozhodl, aniž by nařizoval jednání, neboť byly splněny podmínky ustanovení § 115a o.s.ř., podle kterého k projednání věci samé není třeba nařizovat jednání, jestliže ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníků předložených listinných důkazů a účastníci se práva na projednání věci vzdali, popřípadě s projednáním věci bez jednání souhlasí. Oba účastníci souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobce se připojil k trestnímu řízení vedenému Okresním soudem v Prostějově pod sp.zn. [REDAKCE] jako poškozený dne 19.3.2002. Z pravomocného rozsudku Okresního soudu v Prostějově č.j. [REDAKCE] soud vzal za prokázané, že dne 25.3.2003 byla ve věci podána obžaloba, předseda senátu JUDr. A. Werner dne 6.4.2007 nařídil hlavní líčení na 2.10.2007 (výslech obžalovaných), toto bylo odročeno na 26.2.2008, kdy byli vyslýcháni svědci, poté 23.5.2008 byla věc přidělena jinému soudci, neboť předseda senátu byl zproštěn funkce. Nově přidělená předsedkyně senátu JUDr. Adéla Pluskalová rozhodla ve veřejném zasedání dne 13.5.2009 o zastavení trestního stíhání, proti tomuto usnesení podal stížnost státní zástupce a následně bylo Krajským soudem v Brně dne 13.5.2009 zrušeno. Z důvodu nástupu mateřské dovolené předsedkyně senátu byl opatřením předsedy soudu ze dne 16.9.2009 k vyřízení věci určen v pořadí třetí soudce, tento z důvodu zahraniční stáže nařídil dne 12.1.2010 hlavní líčení až na 28.3.2010 až 3.5.2010, při jednání bylo vyslechnuto cca 140 svědků ke 122 skutkům obžaloby, dne 7.5.2010 vynesena rozsudek, jímž bylo uloženo obžalovanému S [REDAKCE] nahradit žalobci škodu, tento nabyl právní moci 20.7.2010.

Podle ust. § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 15 odst. 1 zákona přizná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do šesti měsíců od uplatnění nároku. Dle ust. § 15 odst. 2 zákona domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných

prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Délku řízení lze tedy za nepřiměřenou považovat tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Ojedinelý průtah jen v určité fázi řízení lze tolerovat za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená.

V dané věci začalo rozhodné období řízení běžet dne 25.3.2003 (podání obžaloby). Konec rozhodného období soud spatřuje v datu 7.5.2010 (vyhlášení rozsudku). Celková doba řízení tedy činila cca 7 let a dva měsíce.

Řízení probíhalo na dvou stupních soudní soustavy, soud prvního stupně rozhodoval opakovaně, bylo prováděno rozsáhlé dokazování, vyslýcháno značné množství svědků. Řízení vykazovalo značnou skutkovou složitost, po stránce právní rovněž nebylo jednoduché, obžalovaní využili svého práva nevypovídat, obžaloba obsahovala celkem 122 skutků, když některé se týkaly jen někoho z nich, některé více obžalovaných současně a také třetích osob, až před senátem JUDr. Petra Vrtěla obžalovaní vypovídali, avšak poněkud zmatečně, řízení bylo zkomplikováno i zproštěním funkce prvního předsedy senátu a odchodem na mateřskou dovolenou druhé předsedkyně senátu a zahraniční stáží třetího předsedy senátu, což je přirozenou lidskou součástí výkonu pracovní funkce, ač pro účastníky obtěžující.

Žalobce se na celkové délce řízení nepodílel ve smyslu obstrukcí, nicméně nutno konstatovat, že se o urychlení řízení nijak nesnažil, a to buď podáním formálního prostředku, tj. např. stížností na průtahy v řízení adresovanou předsedovi soudu či neformálně, a to žádostí o nařízení jednání či jakoukoliv urgencí. Význam řízení pro žalobce soud, vzhledem k předmětu hodnotí jako nižší než standardní, uvedený předmět řízení nelze zahrnout pod řízení se kterými by byla spojována potřeba zvýšené péče soudu o rychlé vyřízení věci, resp. možnost urychleného vyřízení s ohledem na množství skutků a rozsáhlost dokazování (množství svědků). Význam řízení pro žalobce je dále do jisté míry snižován tím, že nepodal žádný adekvátní prostředek, jenž by směřoval k urychlení řízení a pokud byl volán k jednání jako svědek, tohoto se nezúčastnil a svou neúčast na řízení omluvil. Dále lze přihlídnout k tomu, že žalovaný je právnickou osobou, jeho nárok má původ v odcizených věcech, které nejsou pro jeho existenci rozhodující a také lze přihlídnout k výši škody, která není zvláště vysoká.

Konečně pokud se jedná o postup soudu jakožto jedno z klíčových kritérií pro posouzení přiměřenosti doby řízení, především nutno konstatovat, že tento byl zatížen obdobím nečinnosti ve smyslu absence úkonů či rozhodnutí soudu směřujících ke skončení věci, a to v období od podání obžaloby do nařízení hlavního líčení JUDr. Wernerem, tj. 4 roky. Mimo uvedené období byly úkony soudu činěny střídavě obratem, střídavě v přiměřených lhůtách, procesní postup byl tak i s ohledem na opakovanou nutnost přidělení jiného soudce a s tím spojenou nutností studia rozsáhlého spisu (řádově tisíce stran) plynulý. Vzhledem k délce období, v němž byl shledán průtah, dospěl soud k závěru, že celková doba řízení nemůže být již dobou přiměřenou, avšak na druhou stranu je třeba zohlednit, že žalobce byl za celou dobu řízení „přímo dotčen“ pouze (až) předvoláním jako svědek k hlavnímu líčení na 30.3.2010.

Soud má tedy za to, že v dané věci došlo k porušení práva žalobce na projednání věci

v přiměřené lhůtě, neboť délka řízení není vzhledem k okolnostem případu, tak, jak byly popsány shora, přiměřená. V důsledku porušení tohoto práva žalobci vznikla nemajetková újma.

S ohledem na shora citovaná zákonná ustanovení a po zhodnocení důkazů provedených v tomto řízení soud dospěl k závěru, že požadavek žalobce na zaplacení přiměřeného zadostiučinění v penězích je co do základu oprávněný, když samotné konstatování porušení práva se soudu nejeví jako zcela dostatečné.

Dle ust. § 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. žalobce měl povinnost předběžně projednat nárok u příslušného orgánu z důvodu tvrzeného nezákonného rozhodnutí. Žalobce ničeho netvrdil a nedoložil, soud má tak za prokázané z jeho žádosti ze dne 16.7.2010, předložené žalovanou, že tuto povinnost splnil pouze co do částky 100 000,- Kč. Co do částky 7 400,- Kč tak nemohl být úspěšný.

Soud na základě kritérií stanovených shora citovaným ust. § 31a odst. 3 zákona, k nimž se v konkrétních souvislostech dané věci vyjádřil podrobně již výše, shledává přiměřeným odškodnit nemajetkovou újmu žalobce, vzniklou porušením jeho práva na projednání věci v přiměřené lhůtě částkou 5 500,- Kč, vypočtenou za 7 let soudního řízení (105 000,- Kč – á rok -15.000,- Kč), kdy na uvedených částkách se již judikatura soudů sjednotila, kdy tato částka byla ponížena o 30% odpovídajícím složitosti a obsažnosti věci, 20% z důvodu, že žalobce v řízení nevyužil žádného z prostředků pro odstranění průtahů v řízení, 40% odpovídajícím nižšímu významu řízení pro žalobce, kterého se řízení dotýkalo až v r. 2010 a trestní řízení nebylo jedinou možností, jak se jeho nároku domoci, kdy dále žalobce je právnickou osobou a částka způsobené škody nebyla vysoká. Bylo proto rozhodnuto jak ve výroku I. a II. tohoto rozsudku uvedeno, tj. žalobě bylo co do částky 5 500,- Kč vyhověno, co do zbytku byla zamítnuta.

O náhradě nákladů řízení, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku, rozhodl soud dle § 142 odst. 3 o.s.ř., kdy rozhodnutí o výši přiměřeného zadostiučinění závisí na úvaze soudu. Náklady tak představují odměnu advokáta žalobce dle vyhl. 484/2000 Sb.z ze soudem přiznané částky, ve výši 5500,- Kč a dva režijní paušály á 300,- Kč dle vyhl. č. 177/1996 Sb., za přípravu a převzetí, podání žaloby. Lhůta k plnění ve výroku o věci samé i ve výroku o nákladech řízení byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř., neboť soudu jsou známy technickoorganizační podmínky čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

V Praze dne 14. července 2011

JUDr. Ondřej Růžička, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhot.: S. Holková